

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர் 417)

May (1) / 2024



நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோய்ல தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்4
3. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....5
4. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....21

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 237)

ஹ்ருதய முத்திரை

17-2. தக்ஷிணேந து ஹஸ்தேந முஷ்டிபந்தம் ப்ரகல்பயேத்

18. அந்த: ஸ்தமுநதம் க்ருத்வா வாமாங்குஷ்டம் ஸுரோத்தம
ஸம்முகம் ஹ்ருதி முத்ரா புத்திவிவர்தநீ

குறிப்பு - இது புத்தியை வளர்க்கவல்ல முத்திரையாகும்.

சிரோ முத்திரை

19. ப்ரஸ்ருதா அங்குலீ: ஸர்வா அங்குஷ்டேந து ஸம்ஸ்ப்ருசேத்

சைரஸ்யேஷா பவேந் முத்ரா மந்த்ர ஸந்நிதிகாரிணீ

குறிப்பு - இது அனைத்து முத்திரைகளையும் உபாஸகனுடைய அருகில் கொண்டு
வரும் முத்திரையாகும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி – 103)

[சிஷ்யன்] வேறு எவற்றை கவனிக்கவேண்டும்?

[அரசன் விவேகன்]

134. ஸத்த்வஸ்தாந் நிப்ருத: ப்ரஸாதய ஸதாம் வருத்திம் வ்யவஸ்தாபய
த்ரஸ்ய ப்ரஹ்மவிதாகஸ: த்ருணமிவ த்ரைவர்கிகாந் பாவய
நித்யே சேஷிணி நிசஷிபந் நிஜபரம் ஸர்வைஸஹ ஸ்ரீஸகே
தர்மை தாரய சாதகஸ்ய குசலிந் தாராதரைகாந்திந:

பொருள் – ஸாதுக்கள் விஷயத்தில் ஒடுக்கமாக நடந்து கொண்டு, அவர்களுடைய அனுக்ரஹத்தைப் பெறவேண்டும். அவர்களுடைய ஒழுக்கத்தை எங்கும் நிலை நாட்டவேண்டும். ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவர்களிடம் தவறு இழைத்துவிடுவோமோ என்னும் அச்சத்துடன் இருக்கவேண்டும். தர்மம், அர்த்தம் மற்றும் காமம் ஆகியவற்றின் பின்னே செல்பவர்களைப் புல்லாக மதிக்கவேண்டும். அனைவருக்கும் எஜமானனாகவும், எப்போதும் உள்ளவனாகவும், அனைத்து குற்றங்களையும் பொறுப்பவனாகவும் உள்ள மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனிடம் உன்னுடைய பொறுப்புகளை ஒப்படைப்பாயாக. மேகத்தில் தனது பொறுப்பை வைக்கும் சாதகப்பறவையின் தர்மத்தைக் கைக்கொண்டு நன்கு, நிலையாக இருப்பாயாக.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 382)

5-8-1 ஆரா அமுதே அடியேன் உடலம் நின்பால் அன்பாயே
நீராய் அலைந்து கரைய உருக்குகின்ற நெடுமாலே
சீர் ஆர் செந்நெல் கவரி வீசும் செழு நீர்த் திருக்குடந்தை
ஏர் ஆர் கோலம் திகழக் கிடந்தாய் கண்டேன் எம்மானே

பொருள் - எனக்கு இயல்பாகவே எஜமானனாக உள்ளவனாக, அத்தகைய ஸம்பந்தம் காரணமாக நிரந்தரமாக நின்று அனுபவித்தபடி இருந்தாலும் மனநிறைவு அடைய இயலாதபடியாக எப்போதும் இனிமையாக இருந்து கொண்டு, அந்த இனிமைக்குத் தோற்றுப்போய் அடிமையாகப் புகுந்த எனது சரீரமானது உன்னிடம் அன்பு என்பதையே ரூபமாகக் கொண்டு, அதன் விளைவாக நீர் போன்று கட்டுக்குலைந்து, ஒரு நிலையில் இல்லாதபடி கரைந்து உருகும்படிச் செய்கின்ற, எல்லையற்ற இனிமையைக் கொண்டவனே! அதிகமான பாரத்துடன் நிற்கும் செந்நெல் கதிர்கள் சாமரம் வீசுவது போன்றும், அதற்குக் காரணமாக நிறைந்த நீர்வளம் கொண்டதாக உள்ளதும் ஆகிய திருக்குடந்தையில், அழகு விஞ்சிக் கிடக்கும் ஒப்பனையானது தோன்றும்படியாகக் கண்வளர்பவனே! உன்னை நான் கண்களால் கண்டு அனுபவிக்கப் பெற்றேன்.

அவதாரிகை - உன்னழகாலே என்னையுருக்குகிற உன்னைக் கண்வளர்ந்தருளக் கண்டேன், குளிரநோக்குதல், அணைத்தருளுதல் செய்யக்காண்கிறில்லென்கிறார்.

விளக்கம் - “உனது அழகால் என்னை உருக்கியபடி உள்ளாய். இப்படியாக உன்னைக் கண்வளரும் நிலையில் பார்க்கிறேன். ஆனால், குளிர நோக்குதல் மற்றும் அணைத்துக் கொள்ளுதல் போன்றவற்றை நீ செய்வதை நான் காணவில்லை”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆராவமுதே) அநுபவியா நின்றாலும் க்ரம ப்ராப்தி பற்றாத விஷயத்தைப் பிரிந்தார் எங்ஙனே ஆறியிருக்கும்படி. முற்பட தர்சனமாய், அநந்தரத்திலே அணுகி, பின்னை ஸ்பர்சமாய், இப்படியேயிறே அநுபவ ப்ரகாரங்கள்; அத்தனை க்ரமம் பார்த்திருக்கவொண்ணாதபடியாயிருக்கை. (ஆராவமுதே) கடலில் உப்புச்சாறு குடிப்பார்க்கு, தேவ யோநியிலே பிறக்க வேணும், ப்ரஹ்மசர்யமநுஷ்டிக்க வேணும், இத்தனைபட்டால் ஸக்ருத் ஸேவ்யமாயிருக்கும்; இது அங்ஙனன்றிக்கே, ஸர்வாதிகாரமுமாய், ஸதா ஸேவ்யமுமாய், ப்ரஹ்மசர்யாதி வைகல்யமுண்டானவையும் தானே பரிஹரிக்கக் கடவதாயிருக்கும். உத்தரபூமியிலே லோகஸாரங்க மஹாமுனிகள் வர்த்தியா நிற்க, இங்குத்தையானொருவன் அங்கேறச் செல்ல, “பிள்ளாய், தக்ஷிண பூமியில் விசேஷமென்?” என்று கேட்க; “திருவாய்மொழி என்றொரு ப்ரபந்தமவதரித்து, சிஷ்டர்கள் பரிக்ரஹித்துப் போரக் கொண்டாடிக் கொடு போகாநின்றார்கள்” என்ன; “அதிலே உனக்குப் போவதொரு சந்தை சொல்லிக் காணாய்” என்ன; “ஆராவமுதே’ என்கிறவித்தனையும் எனக்குப்போம்” என்ன; “நாராயணாதி நாமங்கள் கிடக்க, இங்ஙனேயுமொரு நிர்ந்தேசமுண்டாவதே” என்று அத்ருப்தராய், “இச்சொல்லு நடையாடுகிற தேசத்தேறப் போவோம்” என்று அப்போதே புறப்பட்டுப் போந்தார்.

விளக்கம் - (ஆராவமுதே) - தகுந்த முறையில் அடையும் வரைப் பொறுக்க முடியாதபடி உள்ள விஷயத்தை அநுபவிக்க நேர்ந்தாலும், அந்த விஷயத்தைப் பிரிய நேர்ந்தவர்கள் எப்படிப் பொறுப்பார்கள்? அநுபவம் என்பது முதலில் கண்களால் காண்பது, அதனைத் தொடர்ந்து கைகளால் தொட்டு அநுபவிப்பது என்பது அல்லவோ? இவ்விதமான ஒரு வரிசை என்பது இன்றி உள்ள வடிவம். (ஆராவமுதே) - திருப்பாற்கடலில் அமிர்தம் பருகுவதற்குத் தகுதியாக தேவர்களாகப் பிறக்க வேண்டும், ப்ரஹ்மசர்யம் கைக்கொள்ள வேண்டும் என்பது போன்றவற்றை நிகழ்ந்தால், ஒருமுறை பருக வாய்ப்பு ஏற்படும். ஆனால் இங்குள்ள

அமிர்தமானது அவ்விதமாக இன்றி, அனைவருக்கும் ஏற்புடையதாக, எப்போதும் வணங்கலாம்படியாக, ப்ரஹ்மசர்யம் போன்ற விரதங்களில் பங்கம் ஏற்பட்டாலும் தானாகவே போக்கடிக்கவல்லதாக இருப்பதாகும். இங்கு ஒரு நிகழ்வு கூறப்படுகிறது. வடக்கில் உள்ள தேசத்தில் லோகசாரங்கமுனிகள் என்பவர் வாழ்ந்து வந்தார். ஒரு சமயம், தெற்கில் உள்ள தேசத்திலிருந்து அங்கு ஒருவர் சென்றபோது, அவரிடம் லோகசாரங்கமுனிகள், “பிள்ளாய்! தெற்குத்திசையில் என்ன விசேஷம்?”, என்றார். அதற்கு அவர், “திருவாய்மொழி என்னும் ஒரு ப்ரபந்தம் அவதரித்துள்ளது. அதனை அனைத்து சிஷ்யர்களுக்கும் கைக்கொண்டு மிகவும் கொண்டாடியபடி உள்ளனர்”, என்றார். இதற்கு முனிகள், “அதில் உனக்குத் தெரிந்த ஏதேனும் ஒரு பாட்டைக் கூறுவாயாக” என்பதற்கு அவர், “ஆராவமுதே என்னும் இந்த சொல் ஒன்றே எனக்குப் போதுமானது”, என்றார். உடனே முனிகள், “நாராயணன் தொடக்கமாகப் பல திருநாமங்கள் உள்ளபோது, இப்;படி ஒரு நாமத்தில் மட்டும் உறுதி கொள்வது ஏன்?”, என்றார். உடனே மனநிறைவு கொள்ளாதவராக, “இந்தச் சொல்லானது எப்போதும் ஒலித்தபடி உள்ள இடத்திற்கு நாம் செல்வோம்”, என்று உரைத்து, அப்போதே புறப்பட்டார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆராவமுதே) “ஸஹ பத்ந்யா” ஆழங்காலிலேயிழிவார் ஒரு கொம்பைக் கொடியைப் பிடித்து இழியுமாபோலே. “பத்ந்ய ஸஹ” கிண்ணகத்திலிழிவார் தேசிகரைக் கைப்பிடித்துக் கொண்டிழியுமாபோலே, பெருமாள் பெரியபெருமாளை யநுபவிக்கும் போது பிராட்டியைக் கூடக் கொண்டாயிற்றிழிவது. “விஸாலாக்ஷ்யா” இவர்க்குப் பெரியபெருமாள் பக்கலுண்டான ப்ரேமாதிசயத்தைக் கண்டு, தன்னையனைக்கும் போதையிற் காட்டிலும் உடம்பெல்லாம் கண்ணானபடி. “நாராயணமுபாகமத்” இவர் நியதியிருக்கிறபடி, இக்கண்ணுக்கிலக்காய் ஆழங்காற்படாதே அவ்வருகுபட்டார். இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று, தான் தன்னை அநுபவிக்கும்போதும் கூட்டுத் தேட வேண்டும்படியாயிற்று. (ஆராவமுதே) இத்திருவாய்மொழியில் இவர்க்குண்டான ஆற்றாமைக்கெல்லாம் பீஜம் இப்பதமாயிற்று.

விளக்கம் - (ஆராமுதே) இத்தகைய இனிமையை ஸர்வேச்வரன் கூடத் தனியாக இருந்து அனுபவிக்க இயலாது என்பதை உணர்த்த ப்ரமாணம் கூறுகிறார். அயோத்யாகாண்டம் (6-1) - கதே புரோஹிதே ராம: ஸ்நாதோ நியத மாநஸ: |

ஸஹ பத்ந்யா விசாலாசுடியா நராயண உபாகமத் - புரோகிதர் வந்தவுடன், இராமன் நீராடுதல் போன்றவற்றை முடித்துக் கொண்டு, பகவத் தியானத்தில் ஈடுபட்டபடி, விரிந்த திருக்கண்கள் கொண்ட தனது பத்தினியுடன் நாராயணனைத் தொழுதார் - என்ற ச்லோகத்தை வ்யாக்யானம் செய்கிறார். “ஸஹ பத்ந்யா - பத்னியுடன் சேர்ந்து”; வெள்ளத்தில் இறங்குபவர்கள் ஒரு கொம்புக்கொடியைப் பிடித்தபடி இறங்குவது போன்று. “பத்ந்யா ஸஹ - பத்னியுடன் சேர்ந்து”; வெள்ளத்தில் இறங்குபவர்கள் உதவிக்கு ஒருவரைப் பிடிப்பது போன்று, பெரியபெருமாள் என்னும் வெள்ளத்தை அனுபவிக்கும்போது, இராமன் தனது பிராட்டியின் திருக்கரம் பற்றியபடி இறங்குவது போன்று. “விசாலாசுடியா - விரிந்த கண்கள் கொண்டு”; இராமனுக்குப் பெரியபெருமாள் மீது உள்ள ப்ரேமையைக் கண்டு, தன்னை அணைத்துக் கொள்வதைக் காட்டிலும் திருமேனி முழுவதும் கண்களாக உள்ள நிலை. “நாராயணம் உபாகமத் - நாராயணனைத் தொழுதார்”; ஐந்து புலன்களையும் அடங்கியபடி உள்ள நிலையில், இந்தக் கண்களுடைய இலக்கில் ஈடுபடாமல், அங்கு நின்றார். இதனால் கூறப்பட்டது என்னவென்றால் தான் தன்னை அனுபவிக்கும்போதும் துணைக்கு ஆள் தேடவேண்டும்படியாக இவருடைய ஆராமை உள்ளது. (ஆராவமுதே) - இந்தத் திருவாய்மொழியில் இவருக்கு ஏற்பட்ட அனைத்து ஆற்றாமைகளுக்கும் இந்தச் சொல்லே விதையாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (அடியேன்) “மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்ற” ஸ்வரூபத்தால் சொல்லுகிறாரல்லர், போக்யதைக்குத் தோற்றுப் புற்கவ்விச் சொல்லுகிறார். “பரவாநஸ்மி” என்றவர், “குணைர் தாஸ்யமுபாகத:” என்றாப்போலே. (உடலம் நிற்பாலன்பாயே) சேஷத்வம் ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமானால் தேஹம் அதுக்கு விரோதியாய் நிற்கும் நிலை குலைந்தது. “அஹம்” என்றிருக்கக் கடவ இவர்தாம், அடியேனென்றது விஷயத்தினுடைய போக்யதாதிசயமிறே; அப்படியே சரீரமும் விஷயாதீநமாக அழிந்தபடி. சேஷத்வாகாரமான ஆத்மாவைத் தன் வழியே இழுக்கை தவிர்ந்து, அதன் வழியே தானொழுகும்படியாயிற்று. ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபனான ஆத்மாவாதல், அதுக்குத் தோள்தீண்டியான ஜ்ஞாந ப்ரஸரத்வாரமான மநஸ்ஸாதலன்றிக்கே, இவற்றுக்கு அவ்வருகான த்வங்மாம்ஸமேதோஸ்த்திமயமான சரீரமும் அழியும்படியாயிற்று.

விளக்கம் - (அடியேன்) - திருவாய்மொழி (1-1-1) - மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெற்ற - என்பதற்கு ஏற்ப ஸ்வரூபத்தால் இவ்விதம் கூறவில்லை; இனிமைக்குத் தோற்றவராக, போரில் தோற்றவன் புல்லைக் கவ்வுவது போன்று கூறுகிறார். ஆரண்யகாண்டம் (15-7) - பரவாநஸ்மி - அடியவன் ஆகிறேன் - என்று கூறியவர், கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் (4-12) - குணை: தாஸ்யம் உபாகத: - குணங்களுக்கு அடியவனாக நின்று - என்று கூறியது போன்று ஆகும். (உடலம் நிற்பால் அன்பாயே) - அடிமைத்தன்மை என்பது ஆத்மாவிடமிரு ஸ்வரூபம் என்றுள்ளபோது, சரீரம் அதற்கு விரோதியாக நிற்கும் நிலையானது மாறியது. “அஹம் - நான்” என்று இருக்கவேண்டியவர், “அடியேன்” என்று இருத்தல் என்பது விஷயத்தின் மிகுதியான இனிமை காரணமாக அல்லவோ? சரீரமும் இவ்விஷயத்தில் வசப்பட்டு அழிந்தது. அடிமைத்தனம் என்பதையே வடிவமாக உள்ள ஆத்மாவைத் தனது வழியில் இழுக்காமல், தான் அதன் வழியே செல்லுதல் என்றானது. ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் என்பவற்றையே ஆத்மாவானது தனது ஸ்வரூபமாகக் கொண்டுள்ளது; அதற்கு ஏற்றபடியாக உள்ள ஞானமானது செல்வதற்கு வழியாக உள்ள மனம் என்று இல்லாமல், இவற்றுக்கு விரோதமாக உள்ளதான தோல் சதை எலும்பு என்பதாக உள்ள சரீரம் அழிதல் என்றானது.

வ்யாக்யானம் - (நிற்பாலன்பாயே) சேதநாசேதந விபாகமற அழிக்கவல்ல உன் பக்கலிலே, அன்புக்கு ஆசிரயமாகை தவிர்ந்து, அன்புதான் ஒரு வடிவு கொண்டாப் போலேயிரா நின்றது. (நீராயலைந்து) உடலம் அன்பாய், அன்புதான் நீராய்க் கொண்டு அலையாநின்றது. முந்துற ச்ரவணமாய், அநந்தரத்தில் மநநமாய், பின்னை பாவனையாய், அது ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமாய்க் கொண்டு அவ்வடைவிலே வருகிறதன்றே; விஷயமழிக்க அழிகிறதித்தனையிறே. (நீராயலைந்து கரைய) நீர் தன் பக்கலில் அகப்பட்டத்தைக் கரைத்துத் தான் கரையாதிருக்குமாயிற்று; இங்கு அங்ஙனன்று, நீர் தானாயிற்றுக் கரைகிறது. அன்பு நீரானால், நீர்தான் கரையத் தட்டில்லையே.

விளக்கம் - (நிற்பால் அன்பாயே) - சேதநம் மற்றும் அசேதநம் என்ற வேறுபாடு இன்றி அழிக்கவல்ல உன்னிடம், அன்பிற்கு இருப்பிடமாக இருத்தல் என்பது அல்லாமல், அன்பு என்பதே ஒரு வடிவம் கொண்டதாக உள்ளது போன்ற நிலை. (நீராய் அலைந்து) - சரீரமானது அன்பாக, அன்பு என்பது நீராகக் கொண்டு

நிற்கிறது. முதலில், காதின் மூலம் கேட்டல், தொடர்ந்து மனம் மூலம் மனனம் செய்தல், தொடர்ந்து பாவனையாக, அதனை ப்ரத்யக்ஷமாகக் காண்பது போன்றுள்ள நிலை ஏற்படுகிறது. விஷயம் அழிக்கும்போது, அழிகிறது இத்தனையும் அல்லவோ? (நீராய் அலைந்து கரைய) - நீரானது தன்னிடம் அகப்பட்டதைக் கரைத்த பின்னர், தான் கரையாமல் உள்ளது; ஆனால் இங்கு அப்படி அல்ல; சரீரம் நீராக மாறி, அந்த நீரும் கரைகிறது. நீர் கரையுமோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்; அன்பு என்பது நீராக உள்ளபோது, கரைவதற்கு எந்தத் தடையும் இல்லை.

வ்யாக்யானம் - இத்தலையளவு இதுவானால் அத்தலை செய்கிறதென்? என்னில், (உருக்குகின்ற) அழிக்கைக்கடியிட்டவித்தனையாயிற்று. அழிப்பாளனானவன் “ஆபரணாதிகள்” என்று பாராதே உருக்கியழிக்குமாபோலேகானும் இவனும் உருக்கியழிக்கிறபடி. “தேசமானவணிகலனுமிவர் கைகூப்புச் செய்கை”யிறே. ஆழ்வார்க்குள்ள உடலையுருக்கியழிக்குமித்தனையோ? என்னில், (நெடுமாலே) எதிர்த்தலையில் அழிவு கண்ட பின்பிறே இத்தலையில் அழிவு. அவனுடைய வ்யாமோஹத்தைப் பார்க்கில் இதொன்றும் போராதபடியாய் இருக்கும். அவனுடைய அழிவு சொல்லும்போது இனி இவ்வடைவில் வாசக சப்தமிட்டுச் சொல்லவொண்ணாது. (நெடுமால்) என்னிலென்னுமித்தனை. மாலென்று வ்யாமோஹம்; நெடுமாலென்று மிக்க வ்யாமோஹத்தையுடையனாயிருக்கை. அன்றிக்கே, மாலென்று பெரியோனென்ற படியாய், அதுதானும் ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளளவோ? என்னில், அல்ல, “மனிசர்க்குத் தேவர் போலத் தேவர்க்கும் தேவ”னென்கிறது. நெடுமாலென்று ஸர்வேச்வரனென்றபடி. அவனுடைய பெருமையும் இவரையழிக்கைக்கு உடலாமித்தனையிறே.

விளக்கம் - இந்தத் தலையான இவர் இவ்விதம் உள்ளதுபோது, அந்தத் தலையான அவன் செய்வது என்ன? (உருக்குகின்ற) - அழிப்பதற்கு அடியிட்ட செயலை செய்கிறான். தட்டான் ஒருவர் “ஆபரணங்கள்” என்பது போன்று ஆராயாமல், அனைத்தையும் உருக்கி அழிப்பது போன்று, இவனும் உருக்கி அழிக்கிறான். ஆனால் இவருடைய திருமேனியானது ஆபரணம் ஆகுமோ என்பதற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார்; திருவாய்மொழி (4-3-2) - தேசமானவ் அணிகலனும் இவர் கைகூப்புச் செய்கை - என்று கூறுவது காண்க. ஆனால், ஆழ்வாரின் திருமேனியை

மட்டுமே அவ்விதம் உருக்கி அழிப்பானோ? தனக்கென்று ஒரு திருமேனி இல்லையா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (நெடுமாலே) - எதிர்த்தலையான அவருடைய அழிவைக் கண்ட பின்னரே இந்தத் தலையான இவன் உருகி அழிதல் உள்ளது? அவனுடைய மயக்கத்தைக் காணும்போது இவருடைய நிலையானது போதாது என்னும்படியாகவே இருக்கும். இவருக்காக இவன் உருகி அழிவதைக் கூறுவதற்குச் சொற்கள் இருக்காது. (நெடுமால்) - “மால்” என்பது மயக்கம், “நெடுமால்” என்பது “மிகுந்த மயக்கத்தில் உள்ளவன்” என்றாகும். அல்லது “மால்” என்பதற்கு “பெரியவன்” என்று பொருள் கொள்ளலாம்; பெரியவன் என்றால் நான்முகன், ருத்ரன் போன்றவன் அல்லவோ என்றால், இல்லை; திருவாய்மொழி (8-4-5) - மனிசர்க்குத் தேவர் போலத் தேவர்க்கும் தேவ - என்பது போன்றாகும். அல்லது “நெடுமால்” என்பது, ஸர்வேச்வரன் என்ற பொருளில் உள்ளது எனலாம்; அவனுடைய பெருமையும், இவரை உருக்கி அழிப்பதற்குக் காரணம் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (சீரார் இத்யாதி) மிக்க கனத்தையுடைத்தான செந்நெற்கதிர்களானவை கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகைக் கண்டு, பரிசர்யை பண்ணுவாரைப்போலே அசையாநிற்கும். சீர் - கனமும், அழகும். கவரிபோலே வீச. கவரி - சாமரம். அன்றிக்கே, செந்நெலுக்குச் சீர்மையாவது - ஆராவமுதாழ்வார்க்கு அமுதுபடியாகிற சீர்மையாகிலு மாகிறது. அப்போது “அஹமந்நம்” என்கிற சீர்மை. (கவரி வீசும்) “அகால பலிநோ வ்ருஷா:” என்னுமாபோலே. அறுத்து நடவேண்டாபோலே காணும். கருத்தறிந்து அடிமை செய்வாரைப்போலே. சேஷவஸ்துவின் வ்யாபாரமடைய சேஷி தனக்கு அடிமையாக நினைத்திருக்கிறபடி.

விளக்கம் - (சீரார் இத்யாதி) - மிகுந்த கனம் கொண்ட செந்நெல் கதிர்களானவை, இவன் திருக்கண்கள் வளர்ந்தருளும் அழகைக் கண்டு, கைங்கர்யம் செய்பவர்கள் போன்று நிற்கும். சீர் என்றால் கனம் மற்றும் அழகு என்று பொருள். அந்த நெற்பயிர்களானவை சாமரம் போன்று வீசுகின்றன. அல்லது ஆராவமுதனுக்கு அமுது செய்யும்படியாக உள்ளதால் “சீரார் நெல்” என்றார். அப்போது தைத்திரீயத்தில் - அஹம் அந்நம் - நானே உணவு - என்பதாக உள்ள நிலை. (கவரி வீசும்) - அகால பலிநோ வ்ருஷா: - மரங்களானவை, காலம் அல்லாத காலத்திலும் பயன் அளிப்பதாக உள்ளன - என்பதற்கு ஏற்ப செந்நெல் பயிர்கள் எப்போதும்

உள்ளன. அவற்றை அறுத்து மீண்டும் நடவேண்டாம் என்பதாக உள்ளன. கருத்து அறிந்து கைங்கர்யம் செய்பவர்கள் போன்று உள்ளன. எஜமானன் செய்யவேண்டிய செயல்கள் அனைத்தையுமே அடிமையானவன் தனது செயல்களாக எண்ணியபடி உள்ளது போன்று ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (செழுநீர்) கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸௌகுமார்யத்துக்குப் போரும்படி அழகிதான ஜல ஸம்ருத்தியை உடைத்தான திருக்குடந்தையிலே. செழுநீர் – பெருநீரென்றுமாம். (ஏரார்கோலம் இத்யாதி) அழகு சமைந்தவொப்பனை நிறம் பெறும்படி கண் வளர்ந்தருளினாய். நாட்டார் உலவித் திரியும்போது அவயவங்களிலுண்டான பொல்லாங்குகள் மறைந்து ஒன்று போலேயிருக்கும், ஓரிடத்திலேயிருத்தல் கிடத்தல் செய்தவாறே வைரூப்யந் தோற்றிக் கண் கொண்டு பார்க்கவொண்ணாதபடியிருப்பார்கள்; இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே, “ஸமயாபோதித: ஸ்ரீமாந்” என்று கிடந்தகிடைக்கு ஆலத்தி வழிக்க வேண்டும்படியிருக்கை. “இவனுணரில் செய்வதென்” என்று வயிறு பிடிக்க வேண்டும்படியிருக்கை.

விளக்கம் - (செழுநீர்) - கண் வளர்கின்ற மென்மைக்கு ஏற்றபடியான அழகான தண்ணீர் எப்போதும் நிறைந்து காணப்படுகின்ற திருக்குடந்தையில். “செழுநீர்” என்பதற்கு, “அதிகமான நீர்” என்றும் கூறலாம். (ஏரார்கோலம் இத்யாதி) - அழகு சமைந்த ஒப்பனை நன்றாக வெளிப்படும்படியாகத் திருக்கண் வளர்ந்தருளியுள்ளாய். ஆனால், சயனித்துக் கிடப்பதில் அப்படி ஓர் அழகு உள்ளதா என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். நாட்டில் உள்ளவர்கள் அங்கும் இங்கும் உலவியபடி உள்ளபோது அவர்களுடைய உடல் உறுப்புகள் ஒவ்வொன்றிலும் உள்ள தீமைகள் அனைத்தும் மறைந்து கிடந்து, ஒன்றாகவே வெளிப்படும்; ஆனால் அவர்கள் ஓர் இடத்தில் இருக்கும்போது அல்லது கிடக்கும்போது, அவர்களுடைய குரூரமான தன்மைகள் வெளிப்பட்டபடி இருந்து, கண் கொண்டு காண இயலாதபடி இருப்பார்களே. ஆனால் இவன் அது போன்று அல்லாமல், ஸுந்தரகாண்டம் (38-24) – ஸ மயா போதித: ஸ்ரீமாந் – அந்த இராமன் என்னால் உறக்கத்திலிருந்து எழுப்பப்பட்டார் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, கிடக்கின்ற அழகான கோலத்திற்கு கண் திருஷ்டி ஏற்படக்கூடும் என்று, ஆலத்தி வழிக்கும்படியாக உள்ளான். “இவன் கண்கள் விழித்து எழுந்து, அங்கும் இங்கும் சென்றால் என்ன செய்வது?”, என்று வயிற்றைப் பிடித்தபடி நிற்கும் நிலை.

வ்யாக்யானம் - (கிடந்தாய் கண்டேன்) “ஸுக ஸுப்த:” என்கிறபடியே கிடையழகைக் கண்ணாலே காணப்பெற்றேன், நினைத்த பரிமாற்றம் பெற்றிலேன். என்னைப் பற்ற எழுந்திருத்தல், இருத்தல், உலாவுதல், “என் செய்தாய்” என்னுதல், அணைத்தல் செய்யப் பெறுகிறிலேன். (எம்மானே) “இது நம்மது” என்று இராதொழியப் பெற்றேனாகில் நான் ஆறியிருக்கலாயிற்றே. வடிவோடொக்கப் பராப்தியும் என்னை நலியாநின்றது. பராப்தியை யிட்டு இப்படி என்னை நலியலாமோவென்கிறார்.

விளக்கம் - (கிடந்தாய் கண்டேன்) – ஸுந்தரகாண்டம் (38-24) - ஸுக ஸுப்த: – சுகமான உறக்கம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவன் கிடக்கின்ற அழகை நான் கண்களால் காணப்பெற்றேன்; ஆனால் நான் எண்ணியபடி அவன் என்னுடன் பேசுதல் போன்றவற்றைச் செய்யும் நிலை ஏற்படவில்லை. என்னைப் பிடிப்பதற்காக எழுந்திருத்தல், அமர்தல், உலவுதல், “என்ன செய்கிறாய்” என்று வினவுதல் போன்ற எதனையும் நான் அடையவில்லை. (எம்மானே) - “இது என்னுடையது” என்று அவன் என்னைச் சொந்தம் கொண்டாடினால், நான் பொறுமையாக இருக்கலாம். அவனை அடைந்தது மற்றும் அவன் வடிவழகு ஆகிய இரண்டும் ஒன்றாகவே என்னை வருத்தியது. என்னை அழைத்த பின்னர் வருத்தலாமோ?

5-8-2 எம்மானே என் வெள்ளை மூர்த்தி என்னை ஆள்வானே
 எம் மா உருவும் வேண்டும் ஆற்றால் ஆவாய் எழில் ஏறே
 செம் மா கமலம் செழு நீர் மிசைக் கண் மலரும் திருக்குடந்தை
 அம் மா மலர்க் கண் வளர்கின்றானே என் நான் செய்கேனே

பொருள் - எனது செயல்கள் அனைத்தும் உன் வசப்பட்டதாக, எனது ஸ்வாமியாகவும், எனக்கு ஸத்வத்தில் ஈடுபாடு உண்டாகும்படியாக பரிசுத்தமான வடிவத்தைக் கொண்டவனாகவும், அந்த வடிவழகைக் காண்பித்து எனது இருப்பானது நிலைக்கும் படியாக நான் உன்னை அனுபவிக்கும்படிச் செய்பவனாகவும், இப்படியாக உன்னை அண்டியவர்கள் விஷயத்தில் அனைத்துவிதங்களாக உள்ளவனாகவும், கொண்டாகத்தக்க அவதாரத் திருமேனிகளை உனது விருப்பத்தால் ஏற்றுக் கொண்டு நிற்பவனாகவும், அந்தத்

திருமேனிகளுடைய அழகால் மயக்கி நிற்பவனாகவும், சிவந்த பெருத்த தாமரைகள் நீரின் மீது நன்கு வளர்ந்தபடி அனைத்து இடங்களிலும் மலர்ந்து நிற்கும் திருக்குடந்தையில் அப்படிப்பட்ட தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டு திருக்கண்கள் வளர்பவனாகவும் உள்ளவனே! நான் என்ன செய்வேன்? அதாவது, அனைத்து தாமரைகளும் நன்கு மலர்ந்தபடி உள்ளபோது, இந்த இரண்டு தாமரைகள் என்னை நோக்கி மலராமல் உள்ளனவே, நான் என்ன செய்வேன்?

அவதாரிகை - இப்படி கூப்பிடச் செய்தேயும் ப்ரதிவசநம் பண்ணாமையாலே, “உம்முடைய கார்யம் நீரே செய்யுமித்தனையன்றோ” என்றிருந்தானாகக் கொண்டு, முன்பு பண்ணின உபகாரங்களைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகிறார்.

விளக்கம் - இவ்விதம் அழைத்த பின்னரும் அவன் மறுமொழி ஏதும் அளிக்கவில்லை. எனவே இவர் தனது மனதில், “உம்முடைய செயல்களை நீவிர் தாமாகவே செய்து கொள்ளும்”, என்று எண்ணுகிறானோ என ஐயம் கொண்டார். ஆகவே, இவன் முன்பு செய்த உபகாரங்களை உரைத்து அழைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (எம்மானே) உடைமையோ! உடையவனோ உடைமையை நிர்வஹிப்பார். “நீயே உன் கார்யம் செய்து தலைக்கட்டிக்கொள்” என்கைக்கு வெறும் நானேயாயிருந்தேனோ. எம்மானே - என்னாதனே! (எம்மானேயென் வெள்ளைமூர்த்தி) “பதிம் விச்வஸ்ய”, “யஸ்யாஸ்மி” என்கிற ப்ரமாணங் கொண்டறிந்தேனோ. பின்னை எங்ஙனே செய்தபடி? என்னில், சுத்த ஸ்வரூபனாகையாலே, தன் படிகளிலொன்றும் குறையாதபடி எனக்குத் தன் பேறாகத் தானே காட்டக்கண்டேன். சிறிது மயர்வு கிடக்க நீ அருளினாயாகில் நான் ஆறியிருக்கலாயிற்றே.

விளக்கம் - (எம்மானே) - என்னை உடைமையாகக் கொண்டவனே! ஒரு பொருளின் சொந்தக்காரன் அல்லவோ அந்தப் பொருளை மேற்பார்வை செய்வார். அதனை விடுத்து, “உனது செயலை நீவிர் தாமாகவே செய்து முடிப்பீராக” என்று நீ கூறுவதற்கு, நான் நானாகவே இருக்கிறேனோ? அதாவது, நான் சுதந்திரமாக உள்ளவனோ? “எம்மானே” என்றால், “என் நாதனே” என்பதாகப் பொருள். “எம்மான்” என்று அறிந்துள்ளபோதிலும், ஒரு சில உபாஸகர்கள் தங்களுடைய

முயற்சியால் கார்யம் செய்ய முயல்கிறார்கள் அல்லவோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். “எம்மானே” என்பதன் மூலம், தனக்கு அத்தகைய சாதனங்களில் ஈடுபடுதல் என்பது ஏற்படவில்லை என்கிறார். இதற்குக் காரணம் என்ன? “மஹா. நா. (13-1) - பதிம் விச்வஸ்ய - இந்த விச்வத்தின் பதி, யஸ்ய அஸ்மி - நான் அவனுக்கு அடிமை” என்பது போன்று ப்ரமாணங்களைக் குறித்து நான் ஏதும் அறியவில்லை; ஆயினும் இவ்விதம் அழைத்தது எப்படியென்றால், சுத்த ஸ்வரூபமாக உள்ளதால், தனது விதங்கள் அல்லது தன்மைகளில் ஏதும் குறையாதபடி, தன்னுடைய பேறாகவே எனக்குத் தன்னைக் காண்பித்தான். சிறிது மயர்வு உள்ளபோது நீ அருளினாய் என்றால் நான் பொறுமையுடன் இருந்திருப்பேன் அல்லவோ (இப்போது மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெற்றதால், பொறுமை இல்லை)?

வ்யாக்யானம் - (என்னையாள்வானே) காட்டுகிறபோது தெரியக்காட்டி, பின்னை என் வழியேயாக்கி என்னைக் கைவிட்டாயோ. “அஞ்சிறைய மடநாராய்”, “மாசறு சோதி” தொடக்கமான வ்யஸநங்களையும் போக்கி குண ஜ்ஞாநத்தாலே தரிப்பித்துக் கொண்டு போந்தபடி. (எம்மாவுருவும்) எனக்காகவும் ஆச்ரிதர்க்காகவும் நீ படும்பாடு அறிவுதியே. எவ்வகையாலும் விலக்ஷணமான விக்ரஹம். அதாவது “ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாம் அதிஷ்டாய” என்கிறபடியே, அப்ரக்ருத திவ்ய ஸம்ஸ்தாமாயிருக்கை. (வேண்டுமாற்றால்) “தனக்கு வேண்டுருக் கொண்டு” (6.4.7) என்கிறபடியே இச்சையாலே என்னுதல், ஆச்ரிதர் வேண்டுமாற்றாலென்னுதல். “தமருகந்ததெவ்வுருவ மவ்வுருவந்தானே”.

விளக்கம் - (என்னை ஆள்வானே) - உன்னை நீ வெளிப்படுத்திக் கொள்ளும்போது நன்கு காண்பித்துக் கொண்டு, அதன் பின்னர் என்னை எனது வழியே செல்லும்படிச் செய்து, என்னைக் கைவிட்டாயா? இதனை ஏன் கூறுகிறார்? திருவாய்மொழி (1-4) - அஞ்சிறைய மடநாராய் மற்றும் திருவாய்மொழி (5-3) - மாசறு சோதி என்பது தொடக்கமாக உள்ள திருவாய்மொழிகளில் ஏற்பட்ட துன்பங்களையும் களைப்பையும் நீக்கி, குண ஞானத்தால் என்னைத் தரிக்கும்படிச் செய்கிறான். (எம்மா உருவும்) - எனக்காகவும், உனது அடியார்களுக்காகவும் நீ படும்பாடு அறியலாம். அனைத்துவிதங்களிலும் வேறுபட்ட திருமேனி. அதாவது, கீதை (4-6) - ப்ரக்ருதி ஸ்வாம் அதிஷ்டாய - எனது ப்ரக்ருதியை ஏற்று,

யோகமாயை மூலம் வெளிப்படுகிறேன் - என்பதற்கு ஏற்ப, தெய்வீகமான தன்மை கொண்ட திருமேனியாக இருத்தல். (வேண்டும் ஆற்றால்) – திருவாய்மொழி (6-4-7) - தனக்கு வேண்டுருக் கொண்டு - என்பதற்கு ஏற்ப, தனது விருப்பதால், தான் விரும்பும் திருமேனியைக் கொள்கிறான்; அல்லது அடியார்களுடைய வேண்டுதலுக்கு ஏற்றபடி கொள்கிறான் என்றும் கூறலாம்; முதல் திருவந்தாதி (44) – தமர் உகந்தது எவ்வுருவம் அவ்வுருவந்தானே – என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் – (எவ்வுருவும் வேண்டுமாற்றாலாவாய்) “எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்”, ஆசிரிதார்த்தமாக நீ கொள்ளாத வடிவுண்டோ? (எம்மாவுருவும்) எல்லா வடிவும் அவன் கொண்டதாகையாலே ச்லாக்யமாயிருக்கிறபடி. அதாவது “ஆவிர்ப்பூதம்” என்கிறபடியே அப்ராக்குத திவ்ய ஸம்ஸ்தாநத்தை இதர ஸஜாதீயமாக்குமித்தனையிறே. “ரூபமந்யத்தரேர்மஹத்” என்னுமித்தனையிறே.

விளக்கம் - (எவ்வுருவும் வேண்டுமாற்றாலாவாய்) - அல்லது, திருவிருத்தம் (1) – எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய் - என்பதற்கு ஏற்ப, அடியார்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக நீ ஏற்காத வடிவமும் உள்ளதா? (எம் மா உருவும்) - அனைத்து வடிவங்களும் அவன் கொண்டதாக உள்ளதால், அவை அனைத்தும் கொண்டாடத்தக்கவையாக உள்ளன. அதாவது, ஸ்ரீவிபு. (5-3-2) – ஆவிர்ப்பூதம் - தோன்றுதல் - என்பதற்கு ஏற்ப, இந்த உலகில் காண இயலாத தெய்வீகமான திருமேனியை மற்ற பொருள்களைப் போன்று கொள்ளுதல். ஸ்ரீவிபு. (6-7-70) - ரூபமந்யத்தரேர்மஹத் – அவனுடைய ரூபமானது வேறுபட்டது - என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (வேண்டுமாற்றாலாவாய்) கர்மமடியாக இவன் பிறக்குமா போலேயிறே அநுக்ரஹமடியாக அவன் பிறக்கும்படி. இருவர்க்கும் பிறவியொக்கும். இவனுக்குக் கர்ம சூயம் பிறக்க ஜந்ம சூயம் பிறக்கும், இவன் கர்மம் அவன் காலிலே குனியப்போம்; அவனுக்கு நித்யமாய்ச் செல்லாநிற்கும். இனி அவனுக்குக் கர்மமென்னப் பார்க்கிறது அநுக்ரஹத்தையிறே, அதுதானும் நித்யமிறே அவனுக்கு. இவனுக்கு இவன் தன்னளவிலே பிறக்கவமையும், அவனுக்கு எல்லார்க்குமாகப் பிறக்கவேணுமே. இவனுக்குக் கர்மமடியாக வந்ததாகையாலே ஸ்வார்த்தமாயிருக்கும், அவனுக்கு அநுக்ரஹமடியாக வந்ததாகையாலே பரார்த்தமாயிருக்கும். “பஹுநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி

தவச"விறே. "தவச" என்கிறது உன்னுடைய பிறவி மெய்யாயிருக்குமாபோலே என்னுடைய ஜந்மமும் ஐந்த்ரஜாலிகமன்று காண். இப்படியிராதவன்று இவனுக்கு மார்விலே கைவைத்துறங்க வொண்ணாதே.

விளக்கம் - (வேண்டுமாற்றாலாவாய்) - கர்மங்களுடைய காரணமாக நாம் பிறப்பது போன்று, அனுக்ரஹம் காரணமாக அவன் பிறக்கிறான். இருவருக்கும் பிறவி ஒன்றாகவே உள்ளது. பிறவி காரணமாக நமக்குக் கர்மங்கள் தேய்வது போன்று, அதே நேரத்தில் பிறவிகளும் தேய்கின்றன. நமது கர்மங்கள் அழிவதன் காரணம் என்ன? அவனுடைய திருவடிகளில் பணிந்து நிற்கும்போது நமது கழிகின்றன. அவனுக்கு நித்யமாகவே திருமேனியானது தொடர்ந்தபடி உள்ளது. ஆனால் அவனுக்கு கர்மம் உண்டோ? அது இருந்தால் மட்டுமே திருமேனி தொடர்ந்தபடி இருக்கும் அல்லவோ? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். அவனுடைய அனுக்ரஹத்தையே கர்மம் எனலாம்; அத்தகைய அனுக்ரஹம் என்ற கர்மமானது நித்யம் அல்லவோ? மேலும் நாம் நமது கார்யம் நிறைவேற்றப் பிறக்கிறோம்; அவன் அனைவருக்காகவும் பிறக்கிறான். நமக்குக் கர்மம் காரணமாகப் பிறவி ஏற்பட்டதால், நமக்காக மட்டுமே நாம் உள்ளோம் என்பதாக உள்ளது; அவனுக்கு அனுக்ரஹம் காரணமாகப் பிறவி ஏற்பட்டதால் மற்றவர்களுக்காக என்பதாகவே உள்ளான். கீதை (4-5) - பஹூநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி தவச - எனக்குப் பல ஜன்மங்கள் கழிந்தது போன்று, உனக்கும் கழிந்தன - என்பது காண்க; "தவ ச - உனக்கும்" என்பதன் மூலம், "உனது பிறவியானது மெய்யாகவே உள்ளது போன்று எனது பிறவியும் மெய்யானது அல்லாமல், இந்த்ரஜாலம் போன்றது அல்ல" என்பது கூறப்பட்டது. இவ்விதம் இல்லை என்றால், நாம் நம்முடைய மார்பில் கைகள் வைத்து நிம்மதியாக உறங்க இயலாது அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (எழிலேறே) இப்படி ஆச்ரிதார்த்தமாகப் பிறவாநின்றால் பழையபுகரிற் குறைந்துவருமோ? என்னில், பண்டில்லாத வெழிலுமுண்டாயிருக்கை. கர்மத்தாலே பிறக்கிலிறே நிறக்கேடாவது. "பல பிறப்பாயொளிவரு முழுநல"மிறே. "ஸ ச்ரேயாந் பவதி ஜாயமாந:". "ஸ ஏவ" என்கிறதிறே; எல்லார்க்கும் பிறக்கப் பிறக்கப் புகர் அழிந்து வரும், இவனொருவனுக்கும் பிறவாநின்றால் புகருண்டாகா நிற்குமிறே. தேசமறியப் புகருண்டாய் நெஞ்சு வெறுத்திருக்குமோ? என்னில், "பிறக்கப் பெற்றோம்"

என்னும் மேனாணிப்பை உடையனாயிருக்கும். “பட்டிமேய்ந்தோர் காரேறு” என்கிறபடியே. “வானிளவரசு” என்கிறபடியே அகம்படி வைத்த அரசாயிருக்கும் அங்கு, அச்செறுப்புத் தீர ஸ்வைரம் ஸஞ்சரிக்கப் போந்தவிடமிறே இது. ஆகையாலே, அங்கு நின்றும் போந்து பிறந்த பின்பாயிற்று எழிலேறாயிற்று. அடியறிவார் “பவாந் நாராயணோ தேவ:” என்றால், அது அஸஹ்யமாய், “ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே” என்றும், “அஹம்வோ பாந்தவோ ஜாத:” என்றும் சூழ்த்துக் கொடுக்கும்படியிறே அவதாரத்திலே மெய்ப்பாடிருக்கும்படி.

விளக்கம் – (எழிலேறே) - இவ்விதம் அடியார்களுக்காக இங்கு பிறக்கவில்லை என்றால் முன்பு ஏற்பட்ட தேஜஸ்ஸும் புகழும் குறைந்து விடுமோ என்றால், முன்பு ஏற்படாத எழில் இப்போது ஏற்படும். இவ்விதம் கூறுவதன் காரணம் என்ன? கர்மம் காரணமாகப் பிறந்தால் அல்லவோ இது போன்று குணங்கள் குறையும்? திருவாய்மொழி (1-3-2) - பல பிறப்பாயொளிவரு முழுநலம் - என்பதற்காக அல்லவோ உள்ளது? யஜுர்வேதத்தில் - ஸ ச்ரேயாந் பவதி ஜாயமாந: - அவதரித்த பின்னர் ஒளி பெறுகிறான் என்று கூறப்பட்டது; “ஸ ஏவ - அதன் பின்னரே” என்று கூறப்பட்டது. நம் அனைவருக்கும், பிறக்கப் பிறக்கப் புகழானது அழிந்தபடி இருக்கும்; இவன் ஒருவனுக்கு மட்டுமே, பிறக்காமல் இருந்தால் புகழ் உண்டாகாமல் போகும். ஆனால் அனைவரும் அறியும்விதத்தில் ஏற்படும் புகழ் என்பதை நெஞ்சம் வெறுக்குமோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். நாச்சியார் திருமொழி (14-1) - பட்டிமேய்ந்தோர் காரேறு - என்பதற்கு ஏற்ப, “பிறக்கும் வாய்ப்பு கிடைத்தது” என்று கர்வத்துடன் உள்ளவன். பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-6-3) - வான் இளவரசு - என்பதற்கு ஏற்ற, பல முதிர்ந்த அமைச்சர்கள் நடுவில் இளவரசனாக உள்ளது போன்ற நிலை பரமபதத்தில் இவனுக்கு உள்ளது; ஆனால் அத்தகைய ஸங்கோஜம் தீரும்விதமாக இங்கு தாம் விரும்பும் இடத்தில் நிலைக்கும்படியாக உள்ளது; ஆகவே அங்கிருந்து பிறப்பட்ட பின்னர், இங்கு வந்து பிறந்த பின்னரே எழில் ஏற்பட்டது. இங்கு பிறந்துள்ளதேயே தனக்கு விருப்பமாகக் கொண்டு கர்வத்துடன் இருப்பான் என்பதற்கு, பகவானுடைய சொற்கள் மூலம் ப்ரமாணம் கூறுகிறார்; யுத்தகாண்டம் (120-13) - பவாந் நாராயண தேவ: - நான்முகன் இராமனிடம், “நீயே தேவனாகிய நாராயணன் ஆகிறாய்” - என்றான்; ஆனால் இராமன், யுத்தகாண்டம் (120- 11) - ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே - நான் மனிதனாக - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (5-13-12) - அஹம்வோ பாந்தவோ ஜாத: - நான்

தேவனும் அல்லன், உங்கள் உறவினனாகப் பிறந்தேன் – என்றும் அனைவரையும் சூழ்ந்துக் கொண்டு அல்லவோ அவதாரங்களுடைய ஸத்யமான நிலைப்பாடு உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (செம்மா இத்யாதி) அவதார காலத்திலுதவாதார்க்கும் இழக்க வேண்டாதபடியிறே கோயில்களிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. (செம்மாகமலம் இத்யாதி) பரிமளம் முகத்தே வந்தலையெறிய அதுதானே தொடைகுத்தக் கிடந்துறங்குகிறபடி. சிவந்த பெரிய கமலங்களானவை, தர்சநீயமான நீரையமுக்கி மேலேயலருகிறபோது, கடல் நிறமான வடிவையும் அங்குத்தை அவயவங்களையும் காட்டாநின்றன. (செம்மாகமலம்) செவ்வி மாறுகிற தாமரை அரை சுடிணத்திலே அங்குத்தைக் கொப்பாகாதிறே, வருந்திச் சொல்லும்போதும் இத்தனையேறிட்டுச் சொல்லவேணுங்காணும். (அம்மாமலர்க்கண் வளர்கின்றானே) அழகிய தாமரைப் பூப்போலே யிருக்கிற திருக்கண்கள் அலரக் காண்கிறிலேன். (அம்மாமலர்) அவற்றோடே ஸஜாதீயமாயிற்றின இரண்டு பூ அலரக் காண்கிறிலேனென்றுமாம். (என் நான் செய்கேனே) இவையிரண்டு மலர்ந்தாலல்லது தரியாதிருக்கிற நான், திருக்குடந்தையிலே தாமரைகள் அலர்ந்தால் மதுபாநம் பண்ணக் கடவ வண்டுகள், மதுபாநம் பண்ணிக் களியாநின்றன. இத்தாமரைகள் அலர்ந்தால் மதுபாநம் பண்ணக் கடவ வண்டு இங்ஙனே பட்டினி கிடந்து போமித்தனையோ. (என்னான் செய்கேனே) “இக்கூப்பீடு உருவச் செல்லும்” என்றிருக்கிறாயோ, சென்றற்றது கிடாய். “இவையொழிய மதுபாநம் பண்ணோம்” என்கையிறே இவர்க்கு இங்ஙன்பட வேண்டுகிறது. இனி இவையலருகையாவது விசேஷ கடாசுஷம் பண்ணுகைகாணும். அவன் கண் விழியாதபோது இவர் கண் விழிக்கமாட்டாரே.

விளக்கம் – (செம்மா இத்யாதி) – அவதார காலங்களில் பிறக்காதவர்களுக்கும், அதனால் தனது உதவி பெறாதவர்களுக்கும் உதவலாம்படியாக, கோயில்களில் அர்ச்சாவதாரமாக வந்து திருக்கண் வளர்கிறான். (செம்மாகமலம் இத்யாதி) - பரிமளமானது திருமுகத்தில் வந்து அலை போன்று வீசியபடி உள்ளது; அதனையே தாலாட்டு போன்று எடுத்துக்கொண்டு உறங்கியபடி உள்ளான். சிவந்த பெரிய தாமரைகள், காண்பதற்கு இனிமையாக உள்ள நீரைக் கீழே தள்ளி, மேலே எழும்பி மலரும்போது, கடலின் நிறம் கொண்ட வடிவத்தையும், மற்ற தனது உறுப்புகளையும் காண்பித்தபடி உள்ளன; இதனைப் போன்று இவனுடைய

திருக்கண்கள் உள்ளன. (செம்மாகமலம்) – அரை சடிணத்தில் தனது அழகை இழந்து வாடிப் போகும் தாமரையானது இவனுடைய திருக்கண்களுக்கு ஒப்பாகக் கூறுவதற்கு ஏற்றது அல்ல; ஆனாலும் இவ்விதமான ஒரு உதாரணத்தைக் கூற வேண்டியுள்ளதால் “செம்மா கமலம் - அழகான பெரிய தாமரை” என்று பல அடைமொழிகளைத் தாமரைக்குக் கூறுகிறார். (அம்மாமலர்க்கண் வளர்கின்றானே) அழகான தாமரை மலர்கள் போன்றுள்ள திருக்கண்கள், அந்தத் தாமரைகள் போன்று மலர்வதை என்னால் காண இயலவில்லை. (அம்மாமலர்) - அல்லது அவற்றைப் போன்ற ஒரே ஜாதியைச் சேர்ந்த இரண்டு மலர்கள் மலர்வதை நான் காணவில்லை. (என் நான் செய்கேனே) - இந்தத் திருக்கண்கள் என்ற தாமரைகள் மலர்ந்தால் அல்லாமல் உயிர் தரிக்க இயலாதபடி உள்ள நான் என்ன செய்வது? திருக்குடந்தையில் உள்ள மற்ற தாமரைகள் மலர்ந்தால், அவற்றில் உள்ள மதுவைப் பருகவல்ல வண்டுகள், அவ்விதம் மதுவைப் பருகி, களித்தபடி உள்ளன; ஆனால் இந்தத் திருக்கண்கள் என்ற தாமரைகள் மலர்ந்தால் மதுவைப் பருகவல்ல இந்த வண்டானது இவ்விதம் பட்டினி கிடக்கும்படி ஆனதே! (என் நான் செய்கேனே) – “இப்படிப்பட்ட எனது அழைத்தல் என்பது நீண்ட காலம் சென்றபடி இருக்கும்” என்று நீ உள்ளாயோ? முடியும்படி ஆனதை நீ காணவில்லையா? இந்தத் திருக்கண்களாகிற தாமரை அல்லாமல் வேறு எங்கும் சென்று மதுவைப் பருகமாட்டேன் என்று இவர் உள்ளதால் அல்லவோ இவர் இத்தனை துன்பம் அடைகிறார்? இவை மலர்தல் என்பது, சிறப்பான கடாசடிம் காரணமாகவே ஆகும். அவன் கண் விழிக்கவில்லை என்றால், இருவரும் கண் விழிக்க மாட்டார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி – 96)

45. அசிந்த்ய திவ்ய அத்முத நித்ய யௌவந

ஸ்வபாவ லாவண்யமய அம்ருத உதிதம்

ஸ்ரீய: ஸ்ரீயம் பக்த ஜந ஏக ஜீவிதம்

ஸமர்த்தம் ஆபத் ஸகம் அர்த்தி கல்பகம்

பொருள் – எண்ண முடியாததாக, இந்த உலகில் இல்லாததாக, வியக்க வைப்பதாக, நித்யமாக உள்ளதாக இருக்கின்ற யௌவனத்தை இயல்பாகவே கொண்டவனாகவும், அழகு நிறைந்த அமிர்தம் என்ற ஸமுத்ரமாகவும், மஹாலக்ஷ்மிக்கும் செல்வமாக உள்ளவனாகவும், பக்தர்களுக்கு ஒரே உயிராகவும், ஞானத்தால் குறைந்தவர்கள் கூடத் தன்னை அனுபவிக்கும்படிச் செய்யும் சாமர்த்தியம் கொண்டவனாகவும், ஆபத்தில் நண்பனாகவும், விரும்பிக் கேட்டவர்களுக்குக் கற்பக மரமாகவும், ...

அவதாரிகை - இப்படிப் பிராட்டியை உகப்பிக்கிற ரஸ பாவங்களுக்கு ஆச்ரயமான வடிவையும், குணங்களையும் அனுஸந்திக்கிறார்.

விளக்கம் – இவ்விதம் பெரியபிராட்டியாரை மகிழும்படிச் செய்யும் ரஸங்கள் பொருந்திய நிலைக்கு இடமாக உள்ள வடிவம் மற்றும் குணங்களைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அசிந்த்ய) விக்ரஹ குணங்களுடைய அவாங்மநஸ கோசரத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. ஸ்வரூபத்தையும், குணத்தையும் பரிச்சேதிக்கிலும் வடிவில் போக்யதை பரிச்சேதிக்கவொண்ணாது என்கை. “இச்சா க்ருஹீதாபி மதோரு தேஹ:”. (திவ்ய) “ந பூத ஸங்க ஸம்ஸ்தானோ தேஹோஸ்ய பரமாத்மந:” என்கிறபடியே அப்ராக்ருதமாயிருக்கை. (அத்புத) க்ருஹீதாம்ஸம் ஆச்சர்யமாயிருக்கை. “முமுசி வண்டாடிய தண்டுழாயின் மொய்ம் மலர்க்கண்ணி” என்கிறபடியே இருக்கை. (நித்ய) அகாலகால்யத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. (யௌவந ஸ்வபாவ) “யுவா குமார:” என்கிறபடியே இருக்கை. “தருணௌ ரூப ஸம்பந்நௌ” என்கிற ச்லோகத்தின்படியே ஸ்வாபாவிகமான யௌவனத்தை உடைத்தாயிருக்கை. (லாவண்யமய) ப்ரசுரமான ஸாமாந்ய ஸோபையை உடைத்தாயிருக்கை. (அம்ருதோததிம்) ஸர்வ ப்ரகார போக்யதையாலே, “அப்ரமேயோ மஹோததி:” என்கிறபடியே பரிச்சேதிக்கப் போகாமைக்கு ஒரு ஸமுத்ரமென்னுமத்தனை.

விளக்கம் - (அசிந்த்ய) - திருமேனி மற்றும் குணங்கள் ஆகியவற்றின் எண்ண இயலாத மற்றும் உரைக்க இயலாத தன்மையைக் கூறுகிறார். ஸ்வரூபம் மற்றும் குணம் ஆகியவற்றை அளவிட முடிந்தாலும், திருமேனியின் இனிமையை அளவிட இயலாது. ஸ்ரீவிபு. (5-22-15) - இச்சா க்ருஹீதாபி மதோரு தேஹ: - தனது விருப்பத்தால், தனக்கு இஷ்டமான பல திருமேனியை எடுக்கவல்லவன் - என்பது காண்க. (திவ்ய) - மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (206-60) - ந பூத ஸங்க ஸம்ஸ்தானோ தேஹோஸ்ய பரமாத்மந: - பரமாத்மாவின் திருமேனியானது பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கையால் ஏற்பட்டது அல்ல - என்பதற்கு ஏற்ப, இந்த உலகில் கான இயலாதபடியான வஸ்து. (அத்புத) - மனதால் அனுபவிக்கவல்ல அம்சங்கள் வியக்க வைப்பதாக உள்ளன. பெரிய திருமொழி (2-8-7) - முமுசி வண்டாடிய தண்டுழாயின் மொய்ம் மலர்க்கண்ணி - என்பதாக உள்ளது. (நித்ய) - காலத்திற்கும் அப்பாற்பட்ட தன்மையைக் கூறுகிறார். (யௌவந) - ருக்வேதத்தில் - யுவா குமாரா: - யௌவனமும் பாலனாக உள்ள தன்மையும் கொண்டவன் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளான். ஆரண்யகாண்டம் (19-14) - தருணௌ ரூப ஸம்பந்நௌ - வாலிபமும் அழகும் நிறைந்தவர்கள் - என்ற ச்லோகத்திற்கு ஏற்ப இயற்கையாகவே யௌவனம் கொண்டவன். (லாவண்யமய) - மிகுந்த பொதுவான அழகு கொண்டவன். (அம்ருத உததிம்) - அனைத்துவிதங்களிலும் இனிமையாக

உள்ளதால், யுத்தகாண்டம் (19-13) - அப்ரமேயோ மஹோததி: - அளவில்லாத இந்த ஸமுத்ரம் - என்று விபீஷணன் கூறுவது போன்று, அளவிட இயலாதபடியாக உள்ளதற்கு, ஸமுத்ரமாக இருத்தலும் காரணம் ஆகிறது.

வ்யாக்யானம் - (ஸ்ரீய: ஸ்ரீயம்) - “திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வன்” என்கிறபடியே பிராட்டிக்கும் மங்களாவஹனாயிருக்குமவனை. (பக்தஜநைக ஜீவிதம்) “எல்லாம் கண்ணன்” என்கிறபடியே, ஆச்ரிதருக்கு தாரகாதிகளெல்லாம் தானேயாயிருக்குமவனை. பக்த ஜநங்களையே தனக்கு தாரகமாக உடையவன் என்றுமாம். “மம ப்ராணா ஹி பாண்டவா:”. (ஸமர்த்தம்) அளவுடையரான நித்யஸூரிகள் அனுபவிக்குமவனை, நித்ய ஸம்ஸாரிகள் அனுபவிக்கும்படி “ஆற்ற நல்லவகை காட்டுமம்மாளை” என்கிறபடியே ஸாத்திக்க ஸாத்திக்க அனுபவிப்பிக்கும் ஸாமர்த்த்யத்தையுடைய உன்னை. (ஆபத் ஸகம்) “காணவாரா”யென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்தவளவிலே உதவும் ஸ்வபாவனான உன்னை. (அர்த்தி கல்பகம்) “என்னையாக்கிக்கொண்டு எனக்கே தன்னைத் தந்த கற்பகம்” என்கிறபடியே தன்னை ஒளதார்யம் பண்ணுமவனை.

விளக்கம் - (ஸ்ரீய: ஸ்ரீயம்) - பெரிய திருமொழி (7-7-1) - திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வன் - என்பதற்கு ஏற்ப பெரியபிராட்டிக்கும் மங்களம் அளிப்பவனாக உள்ளான். (பக்த ஜந ஏக ஜீவிதம்) - திருவாய்மொழி (7-7-1) - எல்லாம் கண்ணன் - என்பதற்கு ஏற்ப அடியார்கள், தங்களுடைய உயிரைத் தாங்குதல் போன்ற அனைத்துமாக உள்ளான். அவர்களைத் தனது உயிரைத் தாங்குபவர்களாகக் கொள்பவன். மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (74-27) - மம ப்ராணா ஹி பாண்டவா: - பாண்டவர்கள் எனது ப்ராணன் அல்லவோ - என்பது காண்க. (ஸமர்த்தம்) - அளவுள்ள நித்யஸூரிகள் அனுபவிக்கும் அவனை, நித்யமான ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர்கள் கூட அனுபவிக்கலாம்படி உள்ள திறன். திருவாய்மொழி (4-5-5) - ஆற்ற நல்லவகை காட்டுமம்மாளை - என்பதற்கு ஏற்ப, பொறுக்கப் பொறுக்க அனுபவிக்கும்படிச் செய்யும் சாமர்த்தியம் கொண்ட உன்னை. (ஆபத் ஸகம்) - திருவாய்மொழி (8-5-2) - காண வாராய் - என்பதான நிலை ஏற்படும்போது உதவும் தன்மை கொண்ட உன்னை. (அர்த்தி கல்பகம்) - திருவாய்மொழி (2-7-11) -

என்னையாக்கிக்கொண்டு எனக்கே தன்னைத் தந்த கற்பகம் - என்பதற்கு ஏற்ப
தன்னையே தாராளமாக அளிக்கும் அவனை.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்